

BARI VÁROSÁT EGYKOR A NYUGATI KERESZTÉNYSÉG EGYIK JELENTŐS KÖZPONTJAKÉNT TARTOTTÁK SZÁMON

Dél-olasz szilveszter pálmafák között

Az utóbbi évtizedet mindig hazai tájakon, pontosabban kolozsvári lakásunkban töltöttük, ezért úgy gondoltuk, ezúttal máshol ünnepelünk. Így jutottunk el az itáliai csizma sarkába, Bariba, amely kellemes meglepetéseket tartalmazott.

→ **SOMOGYI BOTOND**

„**H**ogyan jutunk ki innen? Mikor jutunk már a szálláshelyre?” – kezdtük óév egyik utolsó napján Bari központjában, miközben a sötétben aprón permetezett az eső. Szilveszteri kiruccanásunk nem kezdődött felhőtlenül, de mint utólag kiderült, mindez csupán kis kellemetlen intermezzo volt. A dél-olasz városra azért esett a választásunk, mert egyrészt sokkal melegebb van ilyenkor, mint Erdélyben, másrészt a repülőjegyek is barátságosnak tűntek.

De térjünk vissza a keskeny sikátorokba. A repülőtérről busszal hamar a város vonatállomására jutottunk, onnan pedig gyalog közelítettük meg az óvárost, ahol azonnal eltévedtünk. Ami nem is csoda, hiszen a helyiek sem ismer-

Piazza Mercantile. Az óváros zezugos utcáiból kiérve turista előtt hirtelen feltárul Bari Vecchia főtere

tünk le, a nyaktörő csigalépcsőn pedig a fenti, ugyancsak kicsi szobába lehetett feljutni, ahol két négyzetméteren a konyha minden kelléke (hűtő, kályha stb.) is elénk tárult. „No, ilyen helyen sem laknak emberek, csak turisták” – állapítottuk meg.

tünk. De nemsokára kárpótolt a látvány, amely hirtelen a szemünk elé tárult: a San Nicola-bazilika lenyűgöző épülete. A templom Bari és az európai kereszténység egyik jelentős egyházi építménye, híres búcsújáró hely nemcsak rómaiak, hanem ortodoxok számára is. Ugyanis amikor 1087-ben a törökországi Myrából itáliai tengerészek elrabolták Szent Miklós püspök csontjait és Bariba vitték, a település egyike lett a kontinens legjelentősebb keresztény központjainak. A katolikus és az ortodox keresztények egyaránt szentként tisztelik Miklós püspököt és a templom alagsorában őrzött ereklyéket. Erre példa a templom előtt látható szobor mögötti orosz nyelven íródott bronztábla, amelyet Vlagyimir Putyin küldött az olasz–orosz barátság jegyében. És erre utal az államelnök többszöri látogatása a templomban, valamint a városban levő, 1913-ban az orosz diaszpóra által épített templom. Ez ma az orosz patriarkátushoz tartozik.

A San Nicola-bazilika különben több mint száz évig, 1087–1197 között épült a normannok uralkodása idején, a Szent Miklós ereklyéinek megőrzése céljából készített kriptát II. Orbán pápa szentelte fel 1089-ben. A jelenleg szinte hófehér színű épületet a 13., 15., majd a 17. században újították fel. A templomhoz közeli betlehemes jászol, az adventi vásárban nagy karácsonyfa jelezte: a liberalizmus toleranciájának szele itt még nem tarolta le a keresztény hagyományokat.

A bazilikától néhány perces séta után jutunk el a vár (Castello Normanno-Svevo), amely 1132 környékén épült, egy lerombolás után 1233-ban építettek újjá, egykor még börtönként is működött. Tulajdonképpen egy teljes értékű várról van szó, nem csak romról, amit inkább kívülről érdemes körbesétálni, a falak között berendezett időszakos kiállítások nem igazán keltik fel a turisták érdeklődését. A Bari

Vecchiában különben tizennégy templom található, egyik érdekesebb a másikonál, a legnagyobb a Cattedrale di San Sabino, amely a város fő temploma, az apuliai romanika egyik kiemelkedő alkotása, a bari-bitontói érsek székhelye.

→ **A város a 19. század elejéig a középkori városfalak közé szorult. Murat nápolyi király rendelte el az új, rácsos utcahálózatú, a tiszteletére Murattianónak nevezett városnegyed felépítését.**

Innen alig egy kőhajításnyira az ember már a széles promenádon találja magát, ez körülöleli a piciny óvárost, amelyet egykor az illírek alapítottak egy kis félszigeten. Puglia tartomány székhelye, Bari jelentősége a római uralom alatt nőtt meg, amikor a Via Traiana egyik fontos állomása, valamint a birodalom egyik jelentős kikötője lett. Később számos nép, a longobárdok, a szaracénok birtokolták, a bizánciak után pedig a Szicíliai Királyság részévé vált.

A Castello Normanno-Svevo várát inkább kívülről érdemes körbesétálni

A pápától a Real Madridig

A város a 19. század elejéig a középkori városfalak közé szorult. Murat nápolyi király rendelte el az új, rácsos utcahálózatú, a tiszteletére Murattianónak nevezett városnegyed felépítését. A város idővel Puglia legjelentősebb gazdasági központjává és Dél-Olaszország egyik legjelentősebb kikötőjévé vált, lakossága nagyjából annyi, mint Kolozsváré. A város szülöttei között található számos művész, politikus, közigazdász, de ezek inkább a helyiek, valamint az olaszok számára ismertek. Néhányat azért mégis érdemes kiemelni. Az egyik Bartolomeo Prignano, aki VI. Orbán néven lépett Szent Péter trónjára a katolikus egyház történetének 202. pápájaként. A zenészek számára ismert lehet Niccolò Piccinni, akiről a városi színház is a nevét kapta, a 18. század egyik legnépszerűbb operaszerzője volt. Aldo Moróra is többen emlékezhetnek, a politikus a második világháború utáni Olaszország egyik leghosszabb ideig hivatalban lévő kormányfője volt. Morót 1978. március 16-án rabolta el a Vörös Brigádok szélsőbaloldali terrorszervezet. 55 napig tartották fogva, majd holtestét Róma belvárosában, egy parkoló autó csomagtartójában hagyták. Egyes vélekedések szerint az olasz politikai elit nagy része szándékosan maradt tétlen, hogy így szabaduljon meg egyik legnagyobb politikai ellenfelétől. A sportot kedvelők számára pedig Antonio Cassano olasz válogatott, a Real Madridot is megjárt egykori AS Roma-csatár neve csenghet ismerősen.

Focaccia barese

A Murattianót a félszigeten található óvárostól a település egyik legjelentősebb sugárútja, a Corso Vittorio Emanuele választja el egymástól. Itt kezdődik Bari legfelkapottabb sétálóutcája, amely az óvárostól a vonatállomásig húzódik: a Via Sparano drága divatüzleteivel, vendéglőivel a folyamatosan hőmpölygő emberek képét mutatja. Az újvárosban található számos középület, a Teatro Piccinni, a Teatro Margherita, a Teatro Petruzzelli,

A San Nicola-bazilika Szent Miklós ereklyéinek megőrzése céljából épült

ték az általunk keresett utcát, hiába kérdezősködtünk. Az útleírások szerint is labirintusként jellemzett óváros össze-vissza épített, szűk, rendszertelen utcáskáival annyira megzavart, hogy végül csak az egyikünk okostelefonján levő applikációval sikerült megtalálni az előre lefoglalt szállást.

Az utcáról egyenesen az alagsorban levő hálósobába lépdel-

A Mikulás és Putyin

Ám másnap reggel be kellett látunk, hogy tévedtünk. Mert rögtön a mellettünk levő, ugyancsak miniatűr nagyságú lakásból háromtagú helybeli család indult sétára. Mint ahogy mi is.

A nap kisütött, az idő felmelegedett, és a keskeny utcák máris barátságosabbnak tűntek. Egy ideig, amíg újból el nem téved-